

Υπόθεση Gebremedhin (Gaberamedhien) κατά Γαλλίας (26.4.2007¹)

Δικαστές: A.B. Baka, πρόεδρος, J.-P. Costa, I. Cabral Barreto, A. Mularoni, E. Fura-Sandström, D. Jociene, D. Poronic, δικαστές.

Δικηγόροι: J.-M. Malabre, δικηγόρος Limoges για τον προσφεύγοντα και E. Belliard, διευθύντρια Νομικής Υπηρεσίας του Υπουργείου Εξωτερικών για τη γαλλική κυβέρνηση.

Άρνηση εισόδου στη Γαλλία σε αιτούντα άσυλο από την Ερυθραία – Αδυναμία κατάθεσης αιτήματος ασύλου στη διεθνή ζώνη του αεροδρομίου λόγω άρνησης του Υπουργού Εσωτερικών, που έκρινε προφανώς καταχρηστική την αίτησή του για είσοδο στη Γαλλία ως αιτούντα άσυλο – Τα μέτρα προσωρινής δικαστικής προστασίας που υπέδειξε το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου είχαν ως αποτέλεσμα την είσοδό του στη Γαλλία και την υποβολή του αιτήματος ασύλου – Αναγνώριση του καθεστώτος του πρόσφυγα – Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου για να καταργηθεί η ιδιότητα του θύματος της παραβίασης με μια ευνοϊκή απόφαση ή ένα ευνοϊκό μέτρο πρέπει κατ' αρχή να έχουν αναγνωρίσει ρητά ή κατ' ουσίαν οι εθνικές αρχές την παραβίαση που επικαλείται ο ενδιαφερόμενος και εν συνεχεία να έχουν αποκαταστήσει τη ζημία που προκάλεσαν – Ο ισχυρισμός σύμφωνα με τον οποίο η επαναπροώθηση σε μια τρίτη χώρα εκθέτει τον προσφεύγοντα σε κίνδυνο μεταχείρισης που απαγορεύει το άρθρο 3 της Σύμβασης «αποτελεί κατ' ανάγκη αντικείμενο προσεκτικού ελέγχου από εθνική αρχή» – Το άρθρο 13 απαιτεί να έχει ο ενδιαφερόμενος πρόσβαση σε προσφυγή με ανασταλτικό αποτέλεσμα που προβλέπει ο νόμος – Στο πλαίσιο του πεδίου εφαρμογής του άρθρου 5 παρ. 1 της Σύμβασης η εφαρμογή του προσωρινού μέτρου με το οποίο το Δικαστήριο υποδεικνύει σε ένα συμβαλλόμενο κράτος να μην απομακρύνει τον προσφεύγοντα σε συγκεκριμένη χώρα δεν επιδρά αυτή καθαυτή επί της νομιμότητας της κράτησης: δεδομένου ότι η εφαρμογή του άρθρου 39 του Κανονισμού δεν απαγορεύει την απομάκρυνση του ενδιαφερόμενου σε τρίτη χώρα, στο μέτρο που αποδεικνύεται ότι οι αρχές αυτής της χώρας δεν θα τον απομακρύνουν περαιτέρω στη χώρα που απαγορεύει το Δικαστήριο, η κράτηση του προσφεύγοντα για το σκοπό αυτόν είναι «νόμιμη» καθόσον «εκκρεμεί διαδικασία απελάσεως ή εκδόσεως» κατά την έννοια του άρθρου 5 παρ. 1 εδ. στ' της Σύμβασης.

Εφαρμοστέο δίκαιο:

Άρθρα 3, 5 παρ. 1 και 13 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης «δια την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών»

(Ν.Δ. 53/1974, ΦΕΚ 256, τ. Α')

όπως τροποποιήθηκε με το Πρωτόκολλο Νο. 11

(Ν. 2400/1996, ΦΕΚ 96, τ. Α')

Άρθρο 1 Α (2) της Σύμβασης του 1951 για το Καθεστώς των Προσφύγων

(Ν.Δ. 3989 1959, ΦΕΚ 201, τ. Α')

Πραγματικά Περιστατικά: Ο προσφεύγων, κύριος Gebremedhin, γεννηθείς το 1979, φιλοξενείται στο Παρίσι από μη κυβερνητική οργάνωση.

Το 1998, εκτοπίστηκε με την οικογένειά του, όπως πολλοί άλλοι συμπατριώτες του, από την Αιθιοπία στην Ερυθραία, όπου εργάστηκε ως ρεπόρτερ – φωτογράφος, κυρίως για την ανεξάρτητη εφημερίδα Keste Kebena, της οποίας αρχισυντάκτης ήταν ο Milkias Mihretab. Κατά τον προσφεύγοντα, ο αρχισυντάκτης της εφημερίδας αυτής είναι γνωστός υποστηρικτής της ελευθερίας του τύπου στην Ερυθραία και μάλιστα η έκθεση της Διεθνούς Αμνηστίας για το έτος 2002 αναφέρεται στην περίπτωση του υπογραμμίζοντας ειδικότερα τις συλλήψεις και τις αυθαίρετες κρατήσεις που υπέστη στη χώρα του λόγω της δημοσιογραφικής του δράσης. Ο προσφεύγων συμπληρώνει ότι στις 27.6.2002 το βρετανικό τμήμα της Διεθνούς Αμνηστίας απένευσε στον κύριο Milkias Mihretab «ειδικό βραβείο για την άσκηση δημοσιογραφίας υπέρ της προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου σε συνθήκες απειλής».

Ο προσφεύγων και ο κύριος Milkias Mihretab συνελήφθησαν το 2000 λόγω της δημοσιογραφικής τους δράσης και φυλακίστηκαν στη φυλακή Zara για οκτώ και έξη μήνες αντίστοιχα.

Ο κύριος Gebremedhin σημειώνει σχετικά ότι μνημονεύεται – με το όνομα «Yebio», υποκοριστικό του ψευδωνύμου του «Yayneabeba» – σε ιστοσελίδα του διαδικτύου που αναφέρεται στη μεταρρύθμιση στην Ερυθραία (www.awate.com) ως ένας από τους έξι δημοσιογράφους που συνελήφθησαν στις 14.10.2000 μαζί με τον Milkias Mihretab.

Σε αντίθεση με τον Milkias Mihretab που διέφυγε στο Σουδάν το Σεπτέμβριο του 2001 ο προσφεύ-

¹ Προσφυγή Νο. 25389/05. Δημοσιευμένη στην [Επετηρίδα Δικαίου Προσφύγων και Αλλοδαπών 2007](#), εκδόσεις Αντ.Ν. Σάκκουλα, Αθήνα-Κομοτηνή.

γων παρέμεινε στην Ερυθραία, στην Ασμάρα, για να φροντίσει τη χήρα μητέρα του και τα τέσσερα αδέρφια του. Μετά την αναχώρηση του Milkias Mihretab – σε ημερομηνία που δεν προσδιορίζει – η αστυνομία ανέκρινε τον προσφεύγοντα για τον Milkias Mihretab και ερεύνησε το σπίτι του όπου βρήκε φωτογραφίες που έκρινε προσβλητικές. Ο κύριος Gebremedhin συνελήφθη και υπέστη κακομεταχείριση από τις αρχές: φέρει σημάδια καψίματος τσιγάρου στο σώμα του και μώλωπες στην πλάτη που οφείλονται στον τρόπο με τον οποίο κρατήθηκε για είκοσι ημέρες, με την κοιλιά στο έδαφος και τα χέρια δεμένα στην πλάτη. Στη συνέχεια φυλακίστηκε για έξη μήνες και λόγω ασθένειας μεταφέρθηκε σε νοσοκομείο από όπου δραπέτευσε δωροδοκώντας τους φρουρούς με τη συνδρομή συγγενών της γιαγιάς του από τη μητρική γραμμή που εργάζονταν εκεί. Κρύφτηκε στο σπίτι της γιαγιάς του στην πόλη Areza όπου τον περιέθαλψε ένας γιατρός. Αφού συνήλθε διέφυγε στο Σουδάν όπου ζούσε ένας θείος του. Αποφάσισε να εγκαταλείψει το Σουδάν όταν ένας ομοεθνής του σκοτώθηκε από πυροβολισμό και η ερυθραϊκή κοινότητα σ' αυτήν τη χώρα εκτίμησε ότι επρόκειτο για πράξη πληροφοριοδοτών της κυβέρνησης της Ερυθραίας που καταδιώκει τους πολιτικούς της αντιπάλους.

Ο προσφεύγων εκθέτει ότι μετέβη στη Νότιο Αφρική όπου με τη βοήθεια ενός «λαθροδιακινητή» και εφοδιασμένος με σουδανικό διαβατήριο που δεν έφερε το όνομά του, (αλλά το ονοματεπώνυμο κάποιου «Mohammed Eider») αλλά το οποίο έχει κρατήσει, έφθασε στις 29 Ιουνίου 2005 στις 5:30 στο Παρίσι, στο αεροδρόμιο Charles de Gaulle – Roissy, με πτήση που προερχόταν από το Γιοχάνεσμπουργκ. Παρέμεινε κρατούμενος στη διεθνή ζώνη του αεροδρομίου έως την 1^η Ιουλίου 2005 με αποτέλεσμα να αδυνατεί να καταθέσει αίτηση ασύλου. Οκτώ ώρες μετά την άφιξή του στο Παρίσι παρουσιάστηκε στις αστυνομικές αρχές του αεροδρομίου δηλώνοντας ότι είναι Ερυθραίος και αιτών άσυλο. Ο αστυνομικός του ζήτησε να «ομολογήσει την καταγωγή του, υποστηρίζοντας ότι δεν είναι Ερυθραίος, αλλά Πακιστανός και για πρώτη φορά οι αρχές αρνήθηκαν την έξοδό του από τη διεθνή ζώνη». Για δύο ημέρες (από την 29^η Ιουνίου έως την 1^η Ιουλίου 2005) μάταια προσήλθε οκτώ φορές στις αστυνομικές αρχές, ελπίζοντας ότι κάποιος αστυνόμος θα λάβει σοβαρά υπόψη την επιθυμία του να καταθέσει αίτηση ασύλου. Διευκρινίζει ότι μόλις την «1^η Ιουλίου 2005 ένας νέος αστυνόμος που δεν είχε συναντήσει τις προηγούμενες ημέρες καταχώρησε επί τέλους την αίτησή του για άσυλο».

Η κυβέρνηση αρνείται τα πραγματικά περιστατικά όπως τα περιγράφει ο προσφεύγων. Ισχυρίζεται ότι επαλήθευσε τον κατάλογο των επιβατών των πτήσεων από τη Νότιο Αφρική που προσγειώθηκαν στο αεροδρόμιο Roissy την 29^η και την 30^η Ιουνίου καθώς και την 1^η Ιουλίου 2005 και ότι δεν υπάρχει επιβάτης με το όνομα Gebremedhin ή Gaberamadhien ή Eider. Προς απόδειξη του ισχυρισμού αυτού προσκομίζει το από 1.7.2005 βιβλίο συμβάντων της συνοριακής αστυνομίας του αεροδρομίου από το οποίο προκύπτει ότι οι αρμόδιες αρχές έλαβαν γνώση της παρουσίας του προσφεύγοντα στις 11 το πρωί της 1ης Ιουλίου 2005.

Την 1^η Ιουλίου 2005 ο προσφεύγων ζήτησε να του επιτραπεί η είσοδος στη Γαλλία ως αιτούντα άσυλο. Την ίδια ημέρα, στις 11 το πρωί υπάλληλος της δικαστικής αστυνομίας διεξήγαγε συνέντευξη με τον προσφεύγοντα με τη συνδρομή αγγλόφωνου διερμηνέα: στα πρακτικά της συνέντευξης σημειώνεται ότι «ο ενδιαφερόμενος δεν προσκομίζει αποδεικτικά στοιχεία για τους ισχυρισμούς του». Την ίδια ημέρα και ώρα διοικητική αρχή αποφάσισε την παράταση της παραμονής του προσφεύγοντα στη διεθνή ζώνη για άλλες 48 ώρες.

Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι την 3^η Ιουλίου 2005 διεξήχθη για πρώτη φορά συνέντευξη με υπάλληλο του Γαλλικού Γραφείου για τους Πρόσφυγες και τους Απάτριδες, που πρότεινε να του επιτραπεί η είσοδος στη Γαλλία ως αιτούντα άσυλο. Η κυβέρνηση υποστηρίζει ότι καμιά απόφαση δεν ελήφθη στις 3 Ιουλίου 2005: τα πρακτικά αυτής της συνέντευξης και η πρόταση του προαναφερόμενου υπαλλήλου κρίθηκαν ανεπαρκή από τον ιεραρχικώς προϊστάμενό του που ήταν αρμόδιος για την επικύρωσή τους και έτσι διεξήγαγε μια δεύτερη συνέντευξη με τον προσφεύγοντα στις 5 Ιουλίου 2005 (με τη συνδρομή διερμηνέα) και, τελικώς απέρριψε το αίτημά του για είσοδο στη Γαλλία ως αιτούντα άσυλο.

Στις 6.7.2005 ο Υπουργός Εσωτερικών απέρριψε ως «προφανώς αβάσιμη» την αίτηση του προσφεύγοντα για είσοδο στη γαλλική επικράτεια ως αιτούντα άσυλο. Περαιτέρω διέταξε την επαναπροώθησή του στην «Ερυθραία ή σε οιαδήποτε χώρα όπου μπορεί να εισέλθει νόμιμα» (ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το 93% των αιτημάτων εισόδου στη Γαλλία που κατατίθενται στο αεροδρόμιο απορρίπτονται με αυτό το σκεπτικό).

Στις 7.7.2005 ο κύριος Gebremedhin προσέφυγε ενώπιον του διοικητικού δικαστηρίου του Cergy-Pontoise αιτούμενος να υποχρεωθεί ο Υπουργός Εσωτερικών να διατάξει την είσοδό του στη γαλλική επικράτεια ως αιτούντα άσυλο. Σχετικά ισχυρίστηκε ότι αυτή η άρνηση εισόδου αποτελεί σοβαρή και καταφανώς μη νόμιμη προσβολή του δικαιώματος στο άσυλο – που είναι θεμελιώδης ελευθερία και συνίσταται στο δικαίωμά του να εξεταστούν οι ισχυρισμοί του για το φόβο δίωξης στο πλαίσιο της διαδικασίας

καθορισμού του καθεστώτος του πρόσφυγα και συνεπάγεται το δικαίωμα προσωρινής διαμονής στην επικράτεια – του δικαιώματος στη ζωή καθώς και του δικαιώματός του να μην υφίσταται απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση κατά την έννοια του άρθρου 3 της Σύμβασης. Σχετικά υποστήριξε ότι το Υπουργείο όχι μόνο παραγνώρισε τα όρια των αρμοδιοτήτων του εξετάζοντας επί της ουσίας το αίτημά του για άσυλο, αλλά επίσης το αξιολόγησε λανθασμένα ως προφανώς αβάσιμο και υπογράμμισε ειδικότερα ότι ως ρεπόρτερ και φωτογράφος και εργαζόμενος στο χώρο της δημοσιογραφίας είχε διωχθεί στη χώρα καταγωγής του, όπου φυλακίστηκε δύο φορές και υπέστη κακομεταχείριση, και ότι αναγκάστηκε να διαφύγει στο Σουδάν και εν συνεχεία και από αυτή τη χώρα λόγω των απειλών που δέχθηκε.

Ενώπιον του δικαστηρίου ο προσφεύγων κατέθεσε βεβαίωση της οργάνωσης *Reporters sans Frontières* καθώς και αντίγραφα δύο ηλεκτρονικών μηνυμάτων του Mihretab Milkias που είχαν συνταχθεί στην αγγλική γλώσσα, έφεραν ημερομηνία 7.7.2005 και απευθύνονταν στην οργάνωση *Reporters sans Frontières* με τα οποία βεβαίωνε ότι γνώριζε τον Asebeha Gebremedhin από μακρό και δήλωνε ότι τον αναγνωρίζει στο πρόσωπο του προσφεύγοντα, ότι πρόκειται για δημοσιογράφο και αντιφρονούντα που εργάστηκε ως ανεξάρτητος δημοσιογράφος για την εφημερίδα Keste Deban και ότι φυλακίστηκαν μαζί για αρκετούς μήνες στη φυλακή Zara της Ερυθραίας. Ο Mihretab Milkias εξέθεσε επίσης ότι ο προσφεύγων είχε υποφέρει και υπομείνει πολλές δοκιμασίες λόγω της δράσης του υπέρ των δημοκρατικών αλλαγών και της συνεργασίας του με ανεξάρτητες εφημερίδες και ότι εξαιτίας της κατάστασης που επικρατεί στην Ερυθραία και του εγκλεισμού του στη φυλακή Zara είναι γνωστός στις αρχές και αναμφίβολα θα συλληφθεί, ότι η ζωή του κινδυνεύει και ότι κινδυνεύει τουλάχιστον να βασανιστεί και να «εξαφανισθεί» όπως πολλοί άλλοι δημοσιογράφοι, αντιφρονούντες και άλλοι ακτιβιστές.

Στις 8 Ιουλίου 2005, χωρίς ακροαματική διαδικασία, το διοικητικό δικαστήριο του Cergy-Pontoise απέρριψε την αίτηση του κυρίου Gebremedhin.

Στο μεταξύ, στις 7.7.2005 η αστυνομία προσήγαγε τον προσφεύγοντα στην πρεσβεία της Ερυθραίας. Οι αρχές κατέθεσαν στην πρέσβειρα της Ερυθραίας το πρακτικό που συνέταξαν κατά τη συνέντευξη για τον καθορισμό του καθεστώτος του πρόσφυγα, στο οποίο είχαν καταγράψει τις συνθήκες της αναχώρησής του από την Ερυθραία και τα ονοματεπώνυμα των προσώπων που τον βοήθησαν. Η πρέσβειρα αρνήθηκε να τον αναγνωρίσει ως πολίτη αυτής της χώρας και δεν εξέδωσε επ' ονόματί του *laisser-passer*.

Η κυβέρνηση αρνείται ότι παραδόθηκε στην πρεσβεία της Ερυθραίας το πρακτικό της συνέντευξης καθορισμού του καθεστώτος του πρόσφυγα και ότι η πρέσβειρα της Ερυθραίας αρνήθηκε αυθημερόν την έκδοση *laisser-passer* (ενημέρωσε τις γαλλικές αρχές για τη σχετική απόφασή της στις 15.7.2005).

Με απόφαση της 20.7.2005 «ενόψει της αποδοχής του αιτήματος [του προσφεύγοντα] για την αναστολή [εκτέλεσης] της επαναπροώθησης έως την 30^η Ιουλίου 2005 από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, κατ' εφαρμογή του άρθρου 39 του Εσωτερικού Κανονισμού του» ο Υπουργός Εσωτερικών επέτρεψε την είσοδο του προσφεύγοντα στη Γαλλία. Ταυτόχρονα, χορηγήθηκε στον προσφεύγοντα προσωρινή άδεια διαμονής οκταήμερης διάρκειας – σε συμμόρφωση με το προσωρινό μέτρο που υπέδειξε στη γαλλική κυβέρνηση το Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 39 – προκειμένου να παρουσιαστεί στη Νομαρχία και να καταθέσει αίτηση προσωρινής διαμονής ως αιτών άσυλο. Με τη συνδρομή της Εθνικής Ένωσης Συνδρομής των Αλλοδαπών στα Σύνορα (ANAFE²) και της οργάνωσης *Reporters sans Frontières* η Νομαρχία των Παρισίων του χορήγησε προσωρινή άδεια διαμονής ισχύος ενός μηνός προκειμένου να καταθέσει αίτηση ασύλου στο Γαλλικό Γραφείο για τους Πρόσφυγες και τους Απάτριδες.

Όπως προαναφέρθηκε, η παράταση της παραμονής του προσφεύγοντα στη διεθνή ζώνη αποφασίστηκε από διοικητική αρχή στις 1.7.2005, στις 11:00 το πρωί για 48 ώρες και ανανεώθηκε στις 3.7.2005 για άλλες 48 ώρες.

Στις 5.7.2005 το Πρωτοδικείο του Bobigny (Τμήμα Θεμελιωδών Ελευθεριών και Κράτησης) – ενώπιον του οποίου παρέστη ο προσφεύγων με δικηγόρο και διερμηνέα – διέταξε την παράταση της κράτησής του στη διεθνή ζώνη του αεροδρομίου για οκτώ ημέρες. Στις 13.7.2005, ο ίδιος δικαστής – ενώπιον του οποίου παρέστη για δεύτερη φορά ο προσφεύγων με τη συνδρομή δικηγόρου και διερμηνέα – διέταξε την παράταση της παραμονής του στη διεθνή ζώνη για άλλες οκτώ ημέρες. Στις 18.7.2005 ο προσφεύγων κατέθεσε αίτηση ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας για την ακύρωση της απόφασης της 8.7.2005 με την οποία το διοικητικό δικαστήριο του Cergy-Pontoise απέρριψε το αίτημά του να υποχρεωθεί ο Υπουργός Εσωτερικών να διατάξει την είσοδό του στη γαλλική επικράτεια ως αιτούντα άσυλο. Στις 11.8.2005 το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την αίτηση ακύρωσης, που είχε καταστεί άνευ αντικει-

² Σημείωση της επιμελήτριας: πρόκειται για μη κυβερνητική οργάνωση που δραστηριοποιείται στα αεροδρόμια της Γαλλίας παρέχοντας συνδρομή στους αλλοδαπούς, στην οποία συμμετέχουν είκοσι σύλλογοι και συνδικάτα.

μένου, ενόψει της απόφασης του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου.

Με την από 7.11.2005 απόφασή του το Γαλλικό Γραφείο για τους Πρόσφυγες και τους Απάτριδες αναγνώρισε στον προσφεύγοντα το καθεστώς του πρόσφυγα. Επομένως, δυνάμει του άρθρου 33 της Σύμβασης της Γενεύης της 28.7.1951 για το Καθεστώς των Προσφύγων απαγορεύεται η λήψη οιαδήποτε μέτρου απομάκρυνσης στη χώρα καταγωγής του. Η κυβέρνηση προσκόμισε ενώπιον του Δικαστηρίου σχετικό σημείωμα του υποδιευθυντή του Τμήματος Νομικών και Διεθνών Υποθέσεων του Γαλλικού Γραφείου για τους Πρόσφυγες και τους Απάτριδες που βεβαιώνει την ανωτέρω απαγόρευση. Διευκρινίζει ότι «το Γραφείο έκρινε, δεδομένων, μεταξύ άλλων, των απάνθρωπων συνθηκών φυλάκισης που είχε υποστεί ο προσφεύγων στη χώρα καταγωγής του, ότι η επιστροφή του στην Ερυθραία τον εκθέτει σε διώξεις κατά την έννοια της ανωτέρω Σύμβασης».

Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι κατά την παραμονή του στη διεθνή ζώνη του αεροδρομίου του Roissy οι αρχές παρέλειψαν να τον παραπέμψουν για ιατρικές εξετάσεις ώστε να αποδειχθεί εάν τα σημάδια που φέρει στο σώμα του είναι αποτέλεσμα της κακομεταχείρισης που επικαλέστηκε. Όμως, είχε τη δυνατότητα να συναντηθεί κατ' επανάληψη (στις 6,7,11 και 12 Ιουλίου 2005) με υπάλληλο της οργάνωσης ANAFE, στα γραφεία που διατηρεί στη διεθνή ζώνη του αεροδρομίου. Στις 15.7.2005 η ANAFE εξέδωσε βεβαίωση από την οποία προκύπτει ότι ο υπάλληλος που συναντήθηκε με τον κύριο Gebremedhin διαπίστωσε ότι έφερε σημάδια από κάψιμο σε ένα τουλάχιστον χέρι. Η βεβαίωση συμπληρώνει ότι η υπάλληλος της ANAFE διαπίστωσε «βαθούλωμα στο κάτω μέρος της πλάτης του προσφεύγοντα που της εξήγησε ότι προερχόταν από τα βασανιστήρια που υπέστη στο στρατόπεδο Zara και αναπαρέστησε τη στάση του σώματός του όταν ήταν κρατούμενος: κοιλιά στο έδαφος και χέρια και πόδια δεμένα στην πλάτη». Ο προσφεύγων προσκομίζει επίσης βεβαίωση που συνέταξε την ίδια ημέρα η υπάλληλος της ANAFE. Εξάλλου, με υπόδειξη της οργάνωσης ο προσφεύγων εξετάστηκε στις 17.7.2005 από το γιατρό Lam (του νοσοκομείου Robert Ballanger) που εξέδωσε ιατρικό πιστοποιητικό διευκρινίζοντας ότι η κατάσταση της υγείας του δεν απαιτεί ιδιαίτερες φροντίδες και σημειώνοντας «τα σημάδια που φέρει στο αριστερό χέρι και στο δεξί και αριστερό γόνατο». Ενώπιον του Δικαστηρίου παρενέβη δυνάμει του άρθρου 36³ της Σύμβασης η μη κυβερνητική οργάνωση ANAFE.

Νόμω θάσιμο: Α) Το άρθρο 13 απαιτεί να προβλέπει η εθνική έννομη τάξη προσφυγή που παρέχει τη δυνατότητα εξέτασης «της παραβίασης που επικαλείται το θύμα» και, ανάλογα με την περίπτωση, αποκατάστασης των προσβολών των δικαιωμάτων που εγγυάται η Σύμβαση. Η προσφυγή που προβλέπει το άρθρο 13 πρέπει να είναι «αποτελεσματική και πραγματική» τόσο από πρακτικής όσο και από νομικής πλευράς. Η «αποτελεσματικότητα» της «προσφυγής» του άρθρου 13 δεν εξαρτάται από τη βεβαιότητα της θετικής έκβασής της για τον προσφεύγοντα. Ούτε απαιτείται να είναι δικαστική η «αρχή» που αναφέρεται σ' αυτήν τη διάταξη. Όταν όμως δεν είναι δικαστική, οι εξουσίες που περιβάλλεται και οι εγγυήσεις που παρέχει έχουν καθοριστική σημασία για την αξιολόγηση της αποτελεσματικότητας της προσφυγής. **Β)** Η έννοια της «αποτελεσματικής και πραγματικής προσφυγής» κατά την έννοια του άρθρου 13 σε συνδυασμό με το άρθρο 3 απαιτεί αφενός την «ανεξάρτητη και αυστηρή έρευνα» κάθε ισχυρισμού που προβάλλει όποιος βρίσκεται σε παρόμοια κατάσταση, όταν «υπάρχουν σοβαροί λόγοι να πιστεύεται ότι υπάρχει πραγματικός κίνδυνος μεταχείρισης αντίθετης με το άρθρο 3» και αφετέρου «τη δυνατότητα αναστολής της εκτέλεσης του επίδικου μέτρου».

Σκεπτικό: Α) Επί της παραβίασης του άρθρου 13 ΕυρΣΔΑ σε συνδυασμό με το άρθρο 3 : ...53. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει κατ' αρχήν τις γενικές αρχές που απορρέουν από τη νομολογία του. Το άρθρο 13 της Σύμβασης εγγυάται την ύπαρξη στο εθνικό δίκαιο μιας προσφυγής που επιτρέπει την προστασία των δικαιωμάτων και των ελευθεριών της Σύμβασης. Άρα, το άρθρο 13 απαιτεί να προβλέπει η εθνική έννομη τάξη προσφυγή που παρέχει τη δυνατότητα εξέτασης «της παραβίασης που επικαλείται το θύμα» και, ανάλογα με την περίπτωση, αποκατάστασης των προσβολών των δικαιωμάτων που εγγυάται η Σύμβαση. Το πεδίο εφαρμογής των υποχρεώσεων των συμβαλλομένων μερών όσον αφορά στο άρθρο 13 ποικίλει ανάλογα με τη φύση της προσφυγής που δικαιούται να ασκήσει ο ενδιαφερόμενος. Όμως, η προσφυγή που προβλέπει το άρθρο 13 πρέπει να είναι «αποτελεσματική και πραγματική» τόσο από πρακτικής όσο και από νομικής πλευράς. Η «αποτελεσματικότητα» της «προσφυγής» του άρθρου 13 δεν εξαρτάται από τη βεβαιότητα της θετικής έκβασής της για τον προσφεύγοντα. Ούτε απαιτείται να είναι δικαστική η «αρχή» που αναφέρεται σ' αυτήν τη διάταξη. Όταν όμως δεν είναι δικαστική, οι εξουσίες που περιβάλλε-

³ Σημείωση της επιμελήτριας: «36... 2. Στα πλαίσια της ορθής απονομής της δικαιοσύνης ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου μπορεί να καλέσει κάθε υψηλό συμβαλλόμενο μέρος που δεν είναι διάδικος ή κάθε ενδιαφερόμενο πρόσωπο πλην του αιτούντος, να υποβάλουν εγγράφως παρατηρήσεις ή να λάβουν μέρος στις ακροαματικές διαδικασίες».

ται και οι εγγυήσεις που παρέχει έχουν καθοριστική σημασία για την αξιολόγηση της αποτελεσματικότητας της προσφυγής. Επίσης, είναι δυνατόν ένα μόνον ένδικο μέσο να μην πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 13, αλλά η αποκατάσταση της προσβολής των δικαιωμάτων που προστατεύει η Σύμβαση να διασφαλίζεται από το σύνολο των ενδίκων μέσων που προβλέπει η εθνική νομοθεσία ⁴.

54. Στη συνέχεια το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία του συμβαλλόμενου μέρους, η απόφαση άρνησης εισόδου στη Γαλλία, όπως αυτή που ελήφθη στην περίπτωση του προσφεύγοντα, παρεμποδίζει την κατάθεση αιτήματος ασύλου. Επιπλέον, είναι εκτελεστή με την έννοια ότι μπορεί άμεσα να επαναπροωθηθεί ο ενδιαφερόμενος στη χώρα από την οποία διέφυγε. Όμως, στην υπό κρίση υπόθεση ο προσφεύγων εισήλθε στη Γαλλία μετά την εφαρμογή του άρθρου 39 του Κανονισμού του Δικαστηρίου. Έτσι κατέθεσε αίτηση ασύλου ενώπιον του Γαλλικού Γραφείου για τους Πρόσφυγες και τους Απάτριδες, το οποίο αναγνώρισε στο πρόσωπό του το καθεστώς του πρόσφυγα με την από 7.11.2005 απόφασή του. Ενόψει της εφαρμογής, στην περίπτωση του προσφεύγοντα, του άρθρου 33 της Σύμβασης του 1951 για το Καθεστώς των Προσφύγων που απαγορεύει την επαναπροώθησή του στη χώρα καταγωγής του το Δικαστήριο έκρινε με την από 10.10.2006 απόφασή του επί του παραδεκτού της προσφυγής ότι πλέον δεν είναι θύμα της παραβίασης του δικαιώματος που προστατεύει το άρθρο 3 της Σύμβασης. Από το σκεπτικό της προαναφερόμενης απόφασης για την επικαλούμενη παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης το Δικαστήριο συμπεραίνει ότι στην υπό κρίση υπόθεση «ανακύπτει ζήτημα για την εφαρμογή του άρθρου 13 σε συνδυασμό με αυτήν τη διάταξη».

55. Επ' αυτού του σημείου η γαλλική κυβέρνηση υποστηρίζει ότι από την 7.11.2005 (ημερομηνία κατά την οποία αναγνωρίστηκε στο πρόσωπο του προσφεύγοντα το καθεστώς του πρόσφυγα) ο κύριος Gebremedhin δεν είναι εκτεθειμένος στον κίνδυνο της απέλασης και επομένως δεν είναι «βάσιμος» ο ισχυρισμός του περί παραβίασης του άρθρου 3. Άρα, δεν μπορεί να συνδυασθεί με αυτήν τη διάταξη η εφαρμογή του άρθρου 13 της Σύμβασης.

Το Δικαστήριο δεν συμφωνεί με αυτήν τη θέση. Υπενθυμίζει ότι με την απόφασή του επί του παραδεκτού της προσφυγής έκρινε ότι η θέση που ανέπτυξε ο προσφεύγων για τον κίνδυνο της κακομεταχείρισης στην Ερυθραία ήταν επαρκώς αξιόπιστη ώστε να θεωρηθεί ότι τίθεται σοβαρό θέμα στο πλαίσιο εφαρμογής του άρθρου 3. Επομένως, συνάγεται ότι η προσβολή του δικαιώματος που εγγυάται το άρθρο 3 είναι «αξιόσιμη» και άρα ο προσφεύγων δικαιούται κατ' αρχή να την επικαλείται σε συνδυασμό με το άρθρο 13⁵. Εξάλλου την αξιόσιμη φύση του ισχυρισμού που αμφισβητεί η γαλλική κυβέρνηση περί παραβίασης του δικαιώματος που προστατεύει το άρθρο 3 επιβεβαιώνουν τόσο η αναγνώριση του καθεστώτος του πρόσφυγα στο πρόσωπο του προσφεύγοντα από το Γραφείο για τους Πρόσφυγες και του Απάτριδες όσο και το σημείωμα του υποδιευθυντή του Τμήματος Νομικών και Διεθνών Σχέσεων του Γραφείου που διευκρινίζει ότι «... το Γραφείο εκτιμά, λαμβάνοντας υπόψη μεταξύ άλλων τις απάνθρωπες συνθήκες της φυλάκισης που υπέστη ήδη στη χώρα καταγωγής του, ότι η επιστροφή στην Ερυθραία θα τον εκθέσει σε διώξεις κατά την έννοια της Σύμβασης της Γενεύης».

56. Κατά το Δικαστήριο δεν είναι πειστικότερη η θέση της κυβέρνησης σύμφωνα με την οποία, αφού το άρθρο 13 είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με τα άρθρα της Σύμβασης με τα οποία συνδυάζεται, ο προσφεύγων δεν μπορεί πλέον να υποστηρίξει ότι είναι θύμα της παραβίασης του άρθρου 13 σε συνδυασμό με το άρθρο 3 αφού δεν είναι πλέον θύμα της παραβίασης του άρθρου 3.

Αφενός, η παραβίαση που επικαλέστηκε (έλλειμμα της διαδικασίας στην οποία έχουν πρόσβαση όσοι επικαλούνται στα σύνορα κίνδυνο να υποστούν τη μεταχείριση που απαγορεύει το άρθρο 3 και αιτούνται την είσοδο στο γαλλικό έδαφος προκειμένου να καταθέσουν αίτηση ασύλου) «αναλώθηκε» τη στιγμή που αποσοβήθηκε ο κίνδυνος της επαναπροώθησης στην Ερυθραία⁶. Πράγματι, ο προσφεύγων αναγνωρίστηκε πρόσφυγας στις 7.11.2005, μετά την έκδοση της τελευταίας απόφασης των εθνικών δικαστηρίων επί της προσφυγής που άσκησε για την οποία παραπονείται ενώπιον του Δικαστηρίου ότι δεν είναι αποτελεσματική. Σχετικά σημειώνεται ότι στις 11.8.2005 το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την αίτηση ακύρωσης που είχε ασκήσει κατά της από 8.7.2005 απόφασης του διοικητικού δικαστηρίου με το

⁴ Το Δικαστήριο παραπέμπει σχετικά στην παράγραφο 75 της από 5.2.2002 απόφασής του επί της υπόθεσης [Čonka κατά Βελγίου](#).

⁵ Το Δικαστήριο παραπέμπει σχετικά στις παραγράφους 75-76 της απόφασής του [Čonka κατά Βελγίου](#), στην παράγραφο 67 της απόφασης του Τμήματος Μείζονος Συνθέσεως επί της υπόθεσης *Rotaru κατά Ρουμανίας* και στις παραγράφους 444-445 της από 14.4.2004 απόφασής του επί της υπόθεσης *Chamaïen κλπ κατά Ρωσίας και Γεωργίας*, προσφυγή Νο. 36378/02, δημοσιευμένη σε ECHR 2005-III.

⁶ Για τη σημασία αυτού του στοιχείου το Δικαστήριο παραπέμπει *mutatis mutandis* στην παράγραφο 34 της από 4.10.2006 απόφασης του Τμήματος Μείζονος Συνθέσεως επί της υπόθεσης *Association SOS attentats et de Boëry κατά Γαλλίας*, προσφυγή Νο. 76642/06.

σκεπτικό ότι έχει καταργηθεί το αντικείμενο της δίκης.

Αφετέρου, όπως υπενθύμισε το Δικαστήριο στην απόφασή του επί του παραδεκτού της υπό κρίση προσφυγής, για να καταργηθεί η ιδιότητα του θύματος της παραβίασης με μια ευνοϊκή απόφαση ή ένα ευνοϊκό μέτρο πρέπει κατ' αρχή να έχουν αναγνωρίσει ρητά ή κατ' ουσίαν οι εθνικές αρχές την παραβίαση που επικαλείται ο ενδιαφερόμενος και εν συνεχεία να έχουν αποκαταστήσει τη ζημία που του προκάλεσαν. Είναι προφανές ότι οι προαναφερόμενες προϋποθέσεις δεν πληρούνται στην υπό κρίση υπόθεση που αφορά στην παραβίαση της διάταξης του άρθρου 3 σε συνδυασμό με το άρθρο 13 της Σύμβασης. Πράγματι, προκύπτει ότι ο προσφεύγων δεν επαναπροωθήθηκε στην Ερυθραία και τελικώς επιτράπη η είσοδος του στο γαλλικό έδαφος προκειμένου να καταθέσει αίτηση ασύλου λόγω της άρνησης της πρεσβείας της Ερυθραίας να του χορηγήσει *laisser passer* και της εφαρμογής του άρθρου 39 του Κανονισμού του Δικαστηρίου. Το Δικαστήριο διαπιστώνει σχετικά ότι η διοικητική άδεια για είσοδο στη χώρα και η προσωρινή άδεια διαμονής που εκδόθηκε στις 20.7.2005 καθώς και η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας της 11.8.2005 εξυπηρετούν το σκοπό αυτής της διάταξης και το προσωρινό μέτρο που υπεδείχθη κατ' εφαρμογή της.

57. Επομένως, το Δικαστήριο θα εξετάσει κατ' ουσίαν την προσφυγή.

58. Προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου ότι ο ισχυρισμός σύμφωνα με τον οποίο η επαναπροώθηση σε μια τρίτη χώρα εκθέτει τον προσφεύγοντα σε κίνδυνο μεταχείρισης που απαγορεύει το άρθρο 3 της Σύμβασης πρέπει «να αποτελεί κατ' ανάγκη αντικείμενο προσεκτικού ελέγχου από εθνική αρχή»⁷. Με βάση αυτήν την αρχή το Δικαστήριο έκρινε ότι η έννοια της «αποτελεσματικής και πραγματικής προσφυγής» κατά την έννοια του άρθρου 13 σε συνδυασμό με το άρθρο 3 απαιτεί αφενός την «ανεξάρτητη και αυστηρή έρευνα» κάθε ισχυρισμού που προβάλλει όποιος βρίσκεται σε παρόμοια κατάσταση, όταν «υπάρχουν σοβαροί λόγοι να πιστεύεται ότι υπάρχει πραγματικός κίνδυνος μεταχείρισης αντίθετης με το άρθρο 3» και αφετέρου «τη δυνατότητα αναστολής της εκτέλεσης του επίδικου μέτρου»⁸.

Ειδικότερα, επί της υπόθεσης *Çonka* το Δικαστήριο έκρινε, για την εφαρμογή του άρθρου 13 σε συνδυασμό με τη διάταξη του άρθρου 4 του 4^{ου} Πρωτοκόλλου (απαγόρευση ομαδικών απελάσεων αλλοδαπών), ότι η προσφυγή δεν ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις της πρώτης διάταξης όταν δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα, υπογραμμίζοντας ειδικότερα:

«79. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι είναι αποτελεσματική κατά την έννοια του άρθρου 13 της Σύμβασης η προσφυγή που αποκλείει την εκτέλεση μέτρων που είναι αντίθετα με τη Σύμβαση και των οποίων οι συνέπειες είναι μη αναστρέψιμες. Κατά συνέπεια, παραβιάζει το άρθρο 13 η εκτέλεση των μέτρων αυτών πριν οι εθνικές αρχές εξετάσουν εάν είναι σύμφωνα με τη Σύμβαση, αν και τα συμβαλλόμενα κράτη έχουν διακριτική ευχέρεια ως προς τον τρόπο συμμόρφωσής τους με τις υποχρεώσεις που έχουν αναλάβει δυνάμει της διάταξης αυτής».

Λαμβάνοντας υπόψη τη σημασία που αποδίδει το Δικαστήριο στο άρθρο 3 της Σύμβασης και στη μη αναστρέψιμη φύση της βλάβης που μπορεί να προκληθεί στην περίπτωση πραγμάτωσης του κινδύνου των βασανιστηρίων ή της κακομεταχείρισης, τούτο ισχύει προφανώς στις περιπτώσεις όπου ένα κράτος αποφασίζει να επαναπροωθήσει αλλοδαπό σε χώρα όπου υπάρχουν σοβαροί λόγοι να πιστεύεται ότι κινδυνεύει από παρόμοια μεταχείριση.

Το Δικαστήριο διαπιστώνει εξάλλου ότι τόσο η Επιτροπή Υπουργών⁹ όσο και η Κοινοβουλευτική Συνέλευση¹⁰ και ο Επίτροπος για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου του Συμβουλίου της Ευρώπης¹¹ υπογραμμίζουν την ανάγκη όσων κινδυνεύουν από μεταχείριση αντίθετη με το άρθρο 3 να έχουν πρόσβαση σε προσφυγή με ανασταλτικό αποτέλεσμα κατά της απόφασης που διατάσσει το μέτρο της απομάκρυνσης. Παρόμοια είναι και η θέση της Επιτροπής του ΟΗΕ κατά των Βασανιστηρίων καθώς και πολλών μη κυβερνητικών οργανώσεων, όπως της ANAFE, προσθέτως παρεμβαίνουσας ενώπιον του Δικαστηρίου. Εξάλλου, η τελευταία εκθέτει ότι σε εθνικό επίπεδο η Εθνική Επιτροπή για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (που

⁷ Σχετικά το Δικαστήριο παραπέμπει στην παράγραφο 448 της απόφασης επί της υπόθεσης *Chamaïev κλπ κατά Ρωσίας και Γεωργίας* και στην παράγραφο 39 της από 11.7.2000 απόφασής του επί της υπόθεσης *Jabari κατά Τουρκίας*, προσφυγή No. 40035/98, δημοσιευμένη σε ECHR 2000-VIII.

⁸ Το Δικαστήριο παραπέμπει στις παραγράφους 460 και 50 των προαναφερόμενων αποφάσεων αντίστοιχα.

⁹ Το Δικαστήριο αναφέρεται ειδικότερα στην Αρχή No. 5 (Προσφυγή κατά της Απόφασης Απέλασης) των [Είκοσι Κατευθυντήριων Αρχών για την Απέλαση των Αλλοδαπών](#).

¹⁰ Το Δικαστήριο αναφέρεται ειδικότερα [στην παράγραφο 8 της Απόφασης 1471 \(2005\) για τις ταχύρρυθμες διαδικασίες στα κράτη μέλη του Συμβουλίου της Ευρώπης](#).

¹¹ Το Δικαστήριο αναφέρεται ειδικότερα στη [Σύσταση \(2001\) 1 του Επιτρόπου του Συμβουλίου της Ευρώπης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου για τα δικαιώματα των αλλοδαπών που επιθυμούν να εισέλθουν σε κράτος μέλος του Συμβουλίου της Ευρώπης και για την Εκτέλεση των Αποφάσεων Απέλασης](#).

έχει συμβουλευτική αρμοδιότητα) υιοθέτησε σύσταση σύμφωνα με την οποία «σε κάθε περίπτωση άρνησης εισόδου στα σύνορα που συνεπάγεται την επαναπροώθηση αιτούντων άσυλο πρέπει να επιτρέπεται εντός ευλόγου προθεσμίας η άσκηση προσφυγής με ανασταλτικό αποτέλεσμα».

59. Ειδικότερα, για τους αιτούντες άσυλο που υποστηρίζουν ότι διατρέχουν παρόμοιον κίνδυνο, η γαλλική νομοθεσία προβλέπει διαδικασία που πληροί τις προαναφερόμενες προϋποθέσεις – και διαρθρώνεται γύρω από την προφορική συνέντευξη με τον αιτούντα άσυλο και την εξέταση των ισχυρισμών του από το Γαλλικό Γραφείο για τους Πρόσφυγες και τους Απάτριδες (νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου) και σε δεύτερο βαθμό από την Επιτροπή Προσφυγών (δικαστικό όργανο) και από την απαγόρευση επαναπροώθησης του αιτούντα διαρκούς της διαδικασίας – στην οποία είχε πρόσβαση ο προσφεύγων μετά την εφαρμογή του άρθρου 39 του Κανονισμού του Δικαστηρίου και αφού του χορηγήθηκε άδεια εισόδου στο γαλλικό έδαφος.

Όμως, η υπό κρίση υπόθεση διαφωτίζει μια ειδικότερη δυσκολία, στην περίπτωση όπου ο ενδιαφερόμενος παρουσιάζεται «στα σύνορα», για παράδειγμα κατά την άφιξή του στο αεροδρόμιο, όπως συνέβη με τον προσφεύγοντα.

60. Για να καταθέσει αίτηση ενώπιον του Γαλλικού Γραφείου για τους Πρόσφυγες και τους Απάτριδες ο ενδιαφερόμενος πρέπει να βρίσκεται επί γαλλικού εδάφους. Κατά συνέπεια, όταν παρουσιάζεται στα σύνορα, αδυνατεί να καταθέσει παρόμοια αίτηση, εκτός εάν έχει προηγηθεί η χορήγηση άδειας εισόδου στη Γαλλία. Εάν στερείται των απαραίτητων εγγράφων γι' αυτόν το σκοπό πρέπει να καταθέσει αίτηση για την είσοδο στη Γαλλία ως αιτών άσυλο. Επομένως, παραμένει στη «διεθνή ζώνη» του αεροδρομίου για όσο διάστημα απαιτεί η εξέταση, από τη διοίκηση, του «προφανώς αβάσιμου» χαρακτήρα ή όχι της αίτησης ασύλου που προτίθεται να καταθέσει. Στην περίπτωση που η διοίκηση κρίνει την αίτηση ασύλου «προφανώς αβάσιμη» απορρίπτει την αίτηση εισόδου στην επικράτεια και το καθεστώς του ενδιαφερόμενου αλλοδαπού διέπεται από τη διαδικασία της επαναπροώθησης χωρίς να έχει τη δυνατότητα πρόσβασης στο Γαλλικό Γραφείο για τους Πρόσφυγες και τους Απάτριδες προκειμένου να καταθέσει την αίτησή του για άσυλο.

61. Όμως, υπογραμμίζουν ο προσφεύγων και η προσθέτως παρεμβαίνουσα, αφενός αυτή η αξιολόγηση του «προφανώς αβάσιμου χαρακτήρα» είναι αποτέλεσμα σύντομης και ταχύρρυθμης εξέτασης των ισχυρισμών του αιτούντα άσυλο (που απεικονίζεται στην υπό κρίση υπόθεση). Η διοίκηση διαθέτει κατ' ανώτατο όριο είκοσι ημέρες για να αξιολογήσει τον «προφανώς αβάσιμο» χαρακτήρα της αίτησης και, ανάλογα με την περίπτωση, να διατάξει την επαναπροώθηση. Άρα, ο ενδιαφερόμενος δεν διαθέτει επαρκή χρόνο για να συγκεντρώσει τα στοιχεία που είναι αναγκαία για την υποστήριξη του αιτήματός του. Σύμφωνα με την προσθέτως παρεμβαίνουσα το 2005 το 89% των αιτημάτων αυτών κρίθηκε σε λιγότερο από τέσσερις ημέρες, συμπεριλαμβανομένης της έκδοσης της απόφασης από τον Υπουργό. Αφετέρου, η διοίκηση προβαίνει σε «εκτεταμένη» εφαρμογή αυτής της έννοιας, καθ' υπέρβαση της αρμοδιότητάς της για επιφανειακή αξιολόγηση του αιτήματος ασύλου, που αποσκοπεί στην απόρριψη των αιτημάτων που προφανώς δεν εμπíπτουν στο προσφυγικό δίκαιο ...

Η περίπτωση του προσφεύγοντα αποδεικνύει ότι η διοίκηση αξιολογεί τη βασιμότητα των επιχειρημάτων των ενδιαφερομένων για το φόβο δίωξης με βάση το φάκελο που δημιουργείται στη «ζώνη αναμονής» του αεροδρομίου.

62. Η προσθέτως παρεμβαίνουσα καταγγέλλει μια διοικητική πρακτική αντίθετη με την εθνική έννομη τάξη που καταλήγει στην υποκατάσταση της διαδικασίας καθορισμού του καθεστώτος του πρόσφυγα από την αξιολόγηση της διοίκησης στερώντας κατά συνέπεια τους ενδιαφερόμενους από τις εγγυήσεις που τους παρέχει η εξειδικευμένη διαδικασία ασύλου ειδικότερα ως προς την αξιολόγηση του κινδύνου που διατρέχουν στην περίπτωση επιστροφής στη χώρα καταγωγής τους. Υπογραμμίζει ότι ελλείψει προσφυγής με ανασταλτικό αποτέλεσμα πολλοί αλλοδαποί επαναπροωθούνται σε χώρες όπου υπάρχουν σοβαροί λόγοι να πιστεύεται ότι διατρέχουν κίνδυνο να υποστούν διώξεις.

63. Κατ' αρχήν οι όροι εφαρμογής αυτής της διαδικασίας (αποκαλούμενης «διαδικασία ασύλου στα σύνορα») δεν είναι προβληματικοί σε σχέση με τη Σύμβαση αφού όποιος παρουσιάζεται ως αιτών άσυλο δεν ισχυρίζεται ότι διατρέχει στη χώρα καταγωγής του κίνδυνο υπαγόμενο στο πεδίο εφαρμογής των διατάξεων των άρθρων 2 ή 3 της Σύμβασης. Ούτε θα ήταν προβληματικοί εάν όσοι επικαλούνταν βάσιμα παρόμοιο κίνδυνο είχαν τη δυνατότητα πρόσβασης σε διαδικασία ελέγχου της διοικητικής απόφασης για τον «προφανώς αβάσιμο» χαρακτήρα του αιτήματός τους για άσυλο που πληροί τις προαναφερόμενες προϋποθέσεις.

64. Σχετικά, το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι ενδιαφερόμενοι έχουν τη δυνατότητα να προσφύγουν ενώπιον διοικητικού δικαστηρίου για την ακύρωση της απόφασης με την οποία ο Υπουργός απορρίπτει το

αίτημά τους για είσοδο στη χώρα. Αυτή όμως η προσφυγή, που επιτρέπει αναμφισβήτητα την «ανεξάρτητη και αυστηρή» εξέταση της ουσίας της υπόθεσης, δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα ούτε υπόκειται σε προθεσμίες.

65. Από την 30.6.2000 με την έναρξη ισχύος του Ν. 2000/597 οι ενδιαφερόμενοι έχουν τη δυνατότητα να προσφύγουν ενώπιον διοικητικού δικαστηρίου αιτούμενοι τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων ή να υποχρεωθεί ο Υπουργός Εσωτερικών να επιτρέψει την είσοδό τους στη χώρα. Αυτή η δεύτερη διαδικασία, στην οποία προσέφυγε μάταια ο κύριος Gebremedhin, παρέχει στο δικαστήριο την εξουσία να διατάξει σε κατεπείγουσες περιπτώσεις «όλα τα αναγκαία μέτρα για τη διαφύλαξη μιας θεμελιώδους ελευθερίας» που «προσβάλλει με τρόπο σοβαρό και προφανώς μη νόμιμο» η διοικητική δράση. Φαίνεται να είναι η ενδεδειγμένη στις περιπτώσεις όπως η υπό κρίση, δεδομένου ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ότι το δικαίωμα σε άσυλο είναι θεμελιώδες δικαίωμα συνιστάμενο στην υποβολή αίτησης για την αναγνώριση του καθεστώτος του πρόσφυγα που συνεπάγεται νόμιμη διαμονή του αιτούντα άσυλο στη Γαλλία έως την έκδοση απόφασης επί του αιτήματός του: αποφαινόμενο επί προσφυγής κατά της άρνησης εισόδου αιτούντα άσυλο στα σύνορα με το σκεπτικό ότι είναι «προφανώς αβάσιμη» το δικαστήριο έχει τη δικαιοδοσία να αξιολογήσει αυτόν το χαρακτηρισμό και να διατάξει τη διοίκηση να επιτρέψει την είσοδο του προσφεύγοντα στη Γαλλία. Το δικαστήριο υποχρεούται να αποφανθεί εντός 48 ωρών και κατ' αρχήν με όρους συζητητικού συστήματος, που σημαίνει δημόσια συνεδρίαση όπου παρίστανται τα μέρη, επιτρέποντας στον ενδιαφερόμενο να παρουσιάσει άμεσα στο δικαστή την υπόθεσή του. Κατά της απόφασης που εκδίδει το δικαστήριο επιτρέπεται η άσκηση προσφυγής ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας που αποφασίζει εντός 48 ωρών.

Επομένως, ο αιτών άσυλο του οποίου το αίτημα απορρίφθηκε στα σύνορα έχει πρόσβαση σε μια διαδικασία που κατ' αρχήν του παρέχει σοβαρές εγγυήσεις.

Όμως, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η προσφυγή ενώπιον του διοικητικού δικαστηρίου δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα και έτσι ο ενδιαφερόμενος μπορεί νομιμότητα να επαναπροωθηθεί πριν την έκδοση της σχετικής απόφασης, πρακτική που καταδικάζει η Επιτροπή του ΟΗΕ κατά των Βασανιστηρίων¹².

...

66...Το Δικαστήριο συμφωνεί με τον προσφεύγοντα για τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξε αποφαινόμενο επί της υπόθεσης *Čonka* όπου εξέτασε εάν ήταν σύμφωνη με το άρθρο 13 της Σύμβασης σε συνδυασμό με τη διάταξη του άρθρου 4 του 4^{ου} Πρωτοκόλλου η «κατεπείγουσα διαδικασία» ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας του Βελγίου, που μοιάζει με την προαναφερόμενη διαδικασία του γαλλικού δικαίου. Με την απόφαση αυτή, αφού διαπίστωσε την έλλειψη του ανασταλτικού αποτελέσματος της «κατεπείγουσας διαδικασίας» το Δικαστήριο απέρριψε τον ισχυρισμό της βελγικής κυβέρνησης σύμφωνα με τον οποίο η επίδικη προσφυγή ανταποκρινόταν στις απαιτήσεις των προαναφερόμενων άρθρων στο μέτρο που η πρακτική εξασφάλιζε το ανασταλτικό αποτέλεσμα. Σχετικά, υπογράμμισε ειδικότερα ότι «... η εφαρμογή του άρθρου 13 αλλά και των άλλων διατάξεων της Σύμβασης πρέπει να περιβάλλεται τον τύπο της εγγύησης και όχι της εκδήλωσης πρόθεσης ή των πρακτικών ρυθμίσεων: πρόκειται για μια από τις συνέπειες του κράτους δικαίου, για μια από τις θεμελιώδεις αρχές μιας δημοκρατικής κοινωνίας που είναι εγγενής σε όλα τα άρθρα της Σύμβασης»¹³. Στη συνέχεια έκρινε ότι το Βέλγιο παραβίασε τα δικαιώματα που προστατεύουν τα προαναφερόμενα άρθρα με το σκεπτικό ότι «... δεν παρέχεται καμιά εγγύηση στον αλλοδαπό ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας και οι αρχές θα εφαρμόσουν σε κάθε περίπτωση την προαναφερόμενη πρακτική, ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας θα εκδώσει την απόφασή του ή ότι θα εκδικάσει την υπόθεση πριν την απέλαση του, ή ότι η διοίκηση θα σεβαστεί μια ελάχιστη εύλογη προθεσμία»¹⁴.

Δεδομένης της σημασίας που αποδίδει το Δικαστήριο στο άρθρο 3 της Σύμβασης και της μη αναστρέψιμης φύσης της βλάβης που μπορεί να προκαλέσει η πραγμάτωση του κινδύνου των βασανιστηρίων ή της κακομεταχείρισης, τούτο ισχύει προφανώς στην περίπτωση όπου το συμβαλλόμενο κράτος αποφασίζει την επαναπροώθηση αλλοδαπού σε χώρα όπου υπάρχουν σοβαροί λόγοι να πιστευτεί ότι διατρέχει παρόμοιον κίνδυνο: το άρθρο 13 απαιτεί να έχει ο ενδιαφερόμενος πρόσβαση σε προσφυγή με ανασταλτικό αποτέλεσμα που προβλέπει ο νόμος.

67. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο αποφαινεται ότι, ο προσφεύγων, που βρισκόταν στη «διεθνή ζώνη» του αεροδρομίου δεν είχε πρόσβαση σε προσφυγή με ανασταλτικό αποτέλεσμα προβλεπόμενο από το νόμο, δηλαδή δεν είχε πρόσβαση σε «πραγματική προσφυγή» για να προβάλλει την αξίωσή του

¹² Το Δικαστήριο παραπέμπει στα από [3.4.2006 συμπεράσματα και στις συστάσεις της Επιτροπής της Σύμβασης του ΟΗΕ κατά των Βασανιστηρίων επί της έκθεσης της Γαλλίας, Έγγραφο CAT/C/FRA/CO/3](#).

¹³ Παράγραφος 83 της απόφασης.

¹⁴ *Ibidem*.

περί παραβίασης του άρθρου 3 της Σύμβασης. Επομένως παραβιάστηκε το άρθρο 13 σε συνδυασμό με το άρθρο 3 της Σύμβασης.

Β) Επί της παραβίασης του άρθρου 5 παρ. 1 εδ. στ' ΕυρΣΔΑ: ... 70. Κατ' αρχήν το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι ο προσφεύγων δεν αποδεικνύει ότι έφθασε στο αεροδρόμιο Charles de Gaulle – Roissy την 29.6.2005. ... Συμφωνώντας με τη γαλλική κυβέρνηση, το Δικαστήριο αποφαινεται ότι από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει ότι ο κύριος Gebremedhin έφθασε στο Παρίσι στις 1.7.2005. Σχετικά, μοναδικό αποδεικτικό στοιχείο είναι τα πρακτικά της συνέντευξης με τη συνοριακή αστυνομία του αεροδρομίου που συντάχθηκαν αυτήν την ημερομηνία και μαρτυρούν ότι στις 11:00 το πρωί της 1.7.2005 οι αρμόδιες αρχές υπέβαλαν στον προσφεύγοντα ερωτήσεις για τους λόγους διαφυγής από τη χώρα καταγωγής του.

Υπ' αυτές τις συνθήκες σημειώνεται ότι η «στέρηση της ελευθερίας» του προσφεύγοντα άρχισε την ημερομηνία του περιορισμού του στη «διεθνή ζώνη», την 1.7.2005. Στο μέτρο που αποδεικνύεται ότι η κράτηση περατώθηκε στις 20.7.2005, ημερομηνία κατά την οποία εγκρίθηκε η είσοδός του στο γαλλικό έδαφος, δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι αυτή υπερέβη το 20ήμερο που προβλέπει η εθνική νομοθεσία.

71. Στη συνέχεια το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων δεν ισχυρίζεται ότι παραβιάζει τη διάταξη του άρθρου 5 παρ. 1 της Σύμβασης ο περιορισμός του στη διεθνή ζώνη την 1^η Ιουλίου 2005: όπως εξάλλου διαπίστωσε με την από 10.10.2006 απόφασή του επί του παραδεκτού της προσφυγής (παράγραφος 58) παραπονείται μόνο για την παραμονή του στη διεθνή ζώνη σε χρόνο προγενέστερο της απόφασης της 6.7.2005 με την οποία απορρίφθηκε το αίτημά του για είσοδο στη γαλλική επικράτεια.

72.... 73. Αντίθετα, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι στις 15.7.2005 ο πρόεδρος του τμήματος στο οποίο παραπέμφθηκε αρχικά η υπόθεση αποφάσισε να υποδείξει στην κυβέρνηση, κατ' εφαρμογή του άρθρου 39 του Κανονισμού του Δικαστηρίου, να μη απομακρύνει τον προσφεύγοντα στην Ερυθραία έως τα μέσα της 30.8.2005 προς το συμφέρον των μερών και της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου.

Σχετικά το Δικαστήριο σημειώνει ότι η εφαρμογή των προσωρινών μέτρων που υποδεικνύονται δυνάμει του άρθρου 39 του Κανονισμού του επιβάλλεται στα συμβαλλόμενα κράτη στο πλαίσιο των υποχρεώσεων που έχουν αναλάβει δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης¹⁵. Έτσι, στην υπό κρίση υπόθεση, εκτός από την περίπτωση που ήθελε να παραβεί τις υποχρεώσεις που έχει αναλάβει δυνάμει της Σύμβασης, από την 15.7.2005 η κυβέρνηση δεν μπορούσε να επαναπροωθήσει τον προσφεύγοντα στην Ερυθραία. Βεβαίως, τα μέτρα που υποδεικνύονται δυνάμει του άρθρου 39 του Κανονισμού του Δικαστηρίου έχουν χαρακτηριστικά προσωρινά. Όμως, αφενός το μέτρο που υπέδειξε ο πρόεδρος του Τμήματος στο οποίο ανατέθηκε αρχικά η υπόθεση ήταν εφαρμοστέο έως την 30.8.2005, δηλαδή μετά την 20.7.2005 (ημερομηνία κατά την οποία περατώθηκε ο περιορισμός του προσφεύγοντα στη διεθνή ζώνη) και αφετέρου μεταξύ της 15^{ης} και της 20^{ης} Ιουλίου 2005 η κυβέρνηση δεν αιτήθηκε την ανάκληση του μέτρου.

74. Στο πλαίσιο του πεδίου εφαρμογής του άρθρου 5 παρ. 1 της Σύμβασης η εφαρμογή του προσωρινού μέτρου με το οποίο το Δικαστήριο υποδεικνύει σε ένα συμβαλλόμενο κράτος να μην απομακρύνει τον προσφεύγοντα σε συγκεκριμένη χώρα δεν επιδρά αυτή καθαυτή επί της νομιμότητας της κράτησης.

Ειδικότερα, δεδομένου ότι η εφαρμογή του άρθρου 39 του Κανονισμού δεν απαγορεύει την απομάκρυνση του ενδιαφερόμενου σε τρίτη χώρα – στο μέτρο που αποδεικνύεται ότι οι αρχές αυτής της χώρας δεν θα τον απομακρύνουν περαιτέρω στη χώρα που απαγορεύει το Δικαστήριο – η κράτηση του προσφεύγοντα για το σκοπό αυτόν είναι «νόμιμη» καθόσον «εκκρεμεί διαδικασία απελάσεως ή εκδόσεως» κατά την έννοια του άρθρου 5 παρ. 1 εδ. στ' της Σύμβασης.

Εξάλλου, όταν μετά την εφαρμογή του άρθρου 39 του Κανονισμού, η μόνη επιλογή των αρχών του διάδικου κράτους είναι η απόλυση του κρατούμενου ενόψει «της απέλασης», που συνεπάγεται την είσοδό του στη χώρα, η παράταση της κράτησης για τον αυστηρά αναγκαίο χρόνο που απαιτούν οι διατυπώσεις που διασφαλίζουν τη νομιμότητα της εισόδου μπορεί να αποτελεί νόμιμη κράτηση ατόμου «επί τω σκοπώ όπως εμποδισθή από του να εισέλθω παρανόμως εν τη χώρα», κατά την έννοια του άρθρου 5 παρ. 1 εδ. στ' της Σύμβασης. Δεν μπορεί να αποκλειστεί η περίπτωση να προκύψουν από τις προαναφερόμενες διατυπώσεις στοιχεία – που αφορούν για παράδειγμα στην ταυτότητα του προσφεύγοντα – ικανά να δικαιολογήσουν την ανάκληση του μέτρου που υποδείχθηκε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 39 του Κανονισμού. Όμως, σε κάθε περίπτωση, όπως κάθε στέρηση της προσωπικής ελευθερίας, η κράτηση πρέπει να είναι «σύμφωνη με τη νόμιμη διαδικασία» κατά την έννοια του άρθρου 5 παρ. 1 της Σύμβασης: όχι μόνον πρέπει να προβλέπεται από το νόμο, ειδικότερα η διάρκειά της – που πρέπει να είναι εύλογη – αλλά να εξυπηρετεί το σκοπό του άρθρου 5, δηλαδή να προστατεύει τον ενδιαφερόμενο από την αυθαιρεσία¹⁶.

¹⁵ Σχετικά το Δικαστήριο παραπέμπει στις παραγράφους 99 έως 129 της απόφασής του επί της υπόθεσης [Matkoulou et Askarov κατά Τουρκίας](#).

¹⁶ Σχετικά το Δικαστήριο παραπέμπει στην παράγραφο 50 της από 25.6.1996 απόφασής του επί της υπόθεσης

75. Στην προκειμένη περίπτωση το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η απόφαση της 6.7.2005 με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση του προσφεύγοντα να εισέλθει στη Γαλλία δεν διέταξε την επαναπροώθησή του στην Ερυθραία, αλλά «σε οιαδήποτε άλλη χώρα που θα επέτρεπε την είσοδό του στην επικράτειά της». Η παραμονή του στη διεθνή ζώνη μεταξύ της 15^{ης} και της 20^{ης} Ιουλίου 2005 ενόψει της επαναπροώθησής του σε χώρα διαφορετική από την Ερυθραία συνιστά στέρηση της προσωπικής του ελευθερίας ενόψει της «αναχώρησής του» σύμφωνη με τη γαλλική νομοθεσία και «τη διαδικασία απελάσεως» κατά την έννοια του άρθρου 5 παρ. 1 εδ. στ' της Σύμβασης.

Όμως, η κυβέρνηση δεν υποστηρίζει ότι αυτός ήταν ο σκοπός της κράτησης του προσφεύγοντα μετά την 15^η Ιουλίου 2005. Υπογραμμίζοντας ότι ήταν νόμιμη η στέρηση της προσωπικής του ελευθερίας αφού στηριζόταν στις αποφάσεις του Πρωτοδικείου του Bobigny (Τμήμα Θεμελιωδών Ελευθεριών και Κράτησης), διευκρινίζει ότι προκειμένου να συμμορφωθεί με το μέτρο που υπέδειξε το Δικαστήριο κατ' εφαρμογή του άρθρου 39 του Κανονισμού του, οι αρχές «έπρεπε (...) να εξετάσουν την είσοδο του κυρίου Gebremedhin στην επικράτεια και να τον απολύσουν» αλλά αμφιβάλλοντας για την ταυτότητά του υποχρεούνταν να επαληθεύσουν τα στοιχεία του ώστε να περιορίσουν τον κίνδυνο της παράνομης παραμονής του στη Γαλλία. Κατά την κυβέρνηση οι αρχές ενήργησαν με τον προαναφερόμενο τρόπο στο πλαίσιο άσκησης της εξουσίας τους να ελέγχουν την είσοδο, την παραμονή και την απομάκρυνση των αλλοδαπών που αναγνωρίζει η νομολογία του Δικαστηρίου.

Το Δικαστήριο θεωρεί πειστικές τις διευκρινίσεις της κυβέρνησης. Διαπιστώνει ότι οι αρχές εφάρμοσαν αυστηρά τη νόμιμη διαδικασία. Αφενός, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία, η αρχική απόφαση για τον περιορισμό του προσφεύγοντα στη διεθνή ζώνη από την 1^η Ιουλίου 2005 ανανεώθηκε με την εκπνοή των 48 ωρών για ισοδύναμο χρονικό διάστημα με απόφαση της αρμόδιας διοικητικής αρχής, και στη συνέχεια από το Τμήμα των Θεμελιωδών Ελευθεριών και Κράτησης του Πρωτοδικείου του Bobigny, για πρώτη φορά στις 5 Ιουλίου για οκτώ ημέρες και για δεύτερη φορά στις 13 Ιουλίου για άλλες οκτώ ημέρες. Αφετέρου, μετά την 20^η ημέρα από τον περιορισμό του προσφεύγοντα στη διεθνή ζώνη οι αρχές διέταξαν την απόλυσή του επιτρέποντάς του την είσοδο στη Γαλλία και χορηγώντας του προσωρινή άδεια διαμονής. Έτσι, όχι μόνο η συνολική διάρκεια της κράτησης δεν υπερέβη την ανώτατη διάρκεια των είκοσι ημερών που ορίζει η γαλλική νομοθεσία, αλλά η παραμονή του στη διεθνή ζώνη μεταξύ της 15^{ης} και της 20^{ης} Ιουλίου 2005 στηριζόταν σε δικαστική απόφαση: στην από 13.7.2005 απόφαση του Τμήματος των Θεμελιωδών Ελευθεριών και Κράτησης του Πρωτοδικείου του Bobigny. Εξάλλου, το Δικαστήριο λαμβάνοντας υπόψη ότι ο προσφεύγων στερείτο ταξιδιωτικού εγγράφου – όπως ο ίδιος ισχυρίζεται – δεν αμφιβάλλει για την καλή πίστη της κυβέρνησης που υποστηρίζει ότι προϋπόθεση για την είσοδό του στην επικράτεια ήταν η επαλήθευση των στοιχείων της ταυτότητάς του. Τέλος, το Δικαστήριο εκτιμά ότι στις υπό κρίση περιστάσεις η διάρκεια της παραμονής του προσφεύγοντα στη διεθνή ζώνη για το σκοπό αυτό δεν υπερέβη τα εύλογα όρια.

Επομένως, ουδόλως συνάγεται ότι ο προσφεύγων στερήθηκε αυθαίρετα την προσωπική του ελευθερία μεταξύ της 15^{ης} και της 20^{ης} Ιουλίου 2005.

Συμπερασματικά, το Δικαστήριο κρίνει ότι η κράτηση του προσφεύγοντα στη διεθνή ζώνη μετά την 15^η Ιουλίου 2005 ήταν «νόμιμη» προκειμένου για «άτομο επί σκοπώ όπως εμποδισθή από του να εισέλθω παρανόμως εν τη χώρα» κατά την έννοια του άρθρου 5 παρ. 1 εδ. στ' της Σύμβασης. Επομένως, εν προκειμένω δεν παραβιάστηκε αυτή η διάταξη.

Το Δικαστήριο έκρινε ομόφωνα ότι η Γαλλία παραβίασε το άρθρο 13 της Σύμβασης σε συνδυασμό με το άρθρο 3 και ότι δεν παραβιάστηκε στην υπό κρίση υπόθεση το άρθρο 5 παρ. 1 εδάφιο στ' της Σύμβασης.

Σημείωση της επιμελήτριας: η απόφαση κατέστη οριστική στις 26.7.2007¹⁷.

Μέτρα ατομικού χαρακτήρα: ενόψει της αναγνώρισης του καθεστώτος του πρόσφυγα στο πρόσωπο του προσφεύγοντα δεν συντρέχει λόγος ελέγχου των μέτρων ατομικού χαρακτήρα που υιοθέτησε η γαλλική κυβέρνηση.

Μέτρα γενικού χαρακτήρα: μετά την έκδοση της απόφασης οι αρχές υιοθέτησαν άμεσα προσωρινά μέτρα για να αποτραπούν παρόμοιες παραβιάσεις της Σύμβασης. Ειδικότερα, από την 26.7.2007 δόθηκαν οδηγίες στις αρμόδιες για τη φύλαξη των συνόρων αστυνομικές αρχές να εφαρμόζουν διάταξη σχεδίου νόμου, που ψηφίστηκε στις 27.11.2007 (Νόμος για τον έλεγχο της μετανάστευσης, της ένταξης και το άσυλο).

Η νέα διάταξη νόμου προβλέπει ότι ο αλλοδαπός στον οποίον απαγορεύεται η είσοδο στη Γαλλία

Amuur κατά Γαλλίας, Recueil des arrêts et décisions 1996 – III.

¹⁷ Βλέπε σχετικά στο έντυπο: [Supervision of the execution of judgments-1st Annual report 2007](#), σελίδα 69.

ως αιτών άσυλο μπορεί, εντός 48 ωρών από την κοινοποίηση της απόφασης απαγόρευσης, να ζητήσει την ακύρωσή της με αιτιολογημένη προσφυγή ενώπιον διοικητικού δικαστηρίου που αποφασίζει εντός 72 ωρών από την κατάθεσή της. Ο αλλοδαπός μπορεί να ζητήσει από το δικαστήριο τη συνδρομή διερμηνέα και δικαιούται να παρίσταται με το συνήγορό του ή να ζητήσει από το δικαστήριο το διορισμό συνηγόρου. Η απόφαση απαγόρευσης εισόδου στη Γαλλία δεν εκτελείται πριν την εκπνοή της 48ωρης προθεσμίας από την κοινοποίησή της ή στην περίπτωση άσκησης προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου πριν την έκδοση απόφασης επ' αυτής. Αν το δικαστήριο ακυρώσει την απόφαση απαγόρευσης εισόδου στη Γαλλία, χορηγείται άμεσα στον ενδιαφερόμενο άδεια εισόδου για να προβεί στις αναγκαίες ενέργειες ενώπιον του Γαλλικού Γραφείου για τους Πρόσφυγες και τους Απάτριδες.

Κατά της απόφασης του διοικητικού δικαστηρίου επιτρέπεται η άσκηση έφεσης ενώπιον του διοικητικού εφετείου εντός δέκα πέντε ημερών. Η άσκηση έφεσης δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα.

Κατά την κυβέρνηση η ανωτέρω ρύθμιση είναι σύμφωνη με το σκεπτικό της απόφασης του Δικαστηρίου επί της υπόθεσης Gebremedhin.

Διεξάγονται διμερείς επαφές με την ΑΝΑΦΕ για την αξιολόγηση των υιοθετηθέντων μέτρων γενικού χαρακτήρα.

Η Επιτροπή Υπουργών θα επανεξετάσει την εκτέλεση της απόφασης το αργότερο κατά την 1035η συνεδρίασή της (16/18.9.2008) προκειμένου να αξιολογήσει τα μέτρα γενικού χαρακτήρα.